

- Széphajú, 1960 = SZÉPHAJÚ KHÁRISZOK TÁNCA. Ford. Jánosy István és Kálnoky László. Európa, 1960.
- Vas, 1978 = Vas István: GYÓGYÍTÓ PESSZIMIZMUS. KÁLNOKY LÁSZLÓ. In: Vas István: TENGEREK NÉLKÜL. Szépirodalmi, 1978. 192–198.
- Vörösmarty, 1960 = Vörösmarty Mihály: KISEBB KÖLTEMÉNYEK II (1827–1839). Akadémiai Kiadó, 1960.
- Vörösmarty, 1962 = Vörösmarty Mihály: KISEBB KÖLTEMÉNYEK III (1840–1855). Akadémiai Kiadó, 1962.

Bognár Péter

„MEGROHANJÁK ÉS PUSZTÍTJÁK A NORICUMIAKAT”

Az első rodart még a hetvenes
Években építtette az Akadémia,
Az Emlékezet-72 névre keresztelt
Szerkezet a korszak kiemelkedő
Tudományos eredménye.

A leginkább talán felfordított
Babakocsira emlékeztető, oldalkerekes
Állomás a terepen elég nehézkesen
Tudott csak érvényesülni, ernyője
Szélben használhatatlannak bizonyult.

Mégis: az Emlékezet-72-nek
Sikerült először felfognia
Egy azóta Árpád-háziként (Á-3953)
Azonosított rod beszédfoszlányait:
„Megrohanják és pusztítják a noricumiakat”.

Ha nem volt szél, kinyitotta az ernyőjét
És megpróbált fotonokat összehalászni
A fényből, hogy az így nyert energiát
A kor színvonalán álló, rendkívül egyszerű
Szoftverei működtetésére fordítsa.

Noricum római provincia, a mai
Ausztria területén, a Dunától délre.
Megrohan – „vkit, vmit rohanva megtámad” sat.
„Engilbertus serényen megmutatja” –
Ez vagy idetartozik, vagy nem.

Az Emlékezet-72-t 1987. május 12-én,
Szilvásvárad közelében, egy turistacsoport
Semmisítette meg, kameráit letörték,
Zárt ernyőjét agyra tekerték, majd a
Mozgásképtelen roncsot a patakba dobták.

FÉRFIÚI BAJTÁRSIASSÁG

Tegnap reggel, gyengéd asszonyi szeretet,
Egy rod ereszkedett a vállamra.
Minden bizonnyal így volt.
Ezek az arasznyi, a légkörből táplálkozó,
Szabad szemmel általában láthatatlan,
Parazitológikus lények állítólag –
Hogy mondjam – ilyen kis valamik.

Halott magyar emberek lelkei,
Vagy lélekreszei (részelemei?),
Nem tisztázta még a kutatás,
De Miskolc mellett van egy rodkolónia,
Európa egyik legnagyobb kolóniája,
Magyarországnak pedig biztosan a legnagyobbja,
Bár máshol is vannak, csak azok kisebbek.

A rod a szárnyával megérintette
A fületem, nem konkrétan, máshogy,
Mint egy bénultság vagy egy hallászavar,
Mint amikor a fény átló – hogy mondjam –
Egy fehér ápolónőt számodra,
Nem fáradt? – szün, megsimítva szemedet
Ölének öntudatlan árnyékával.

„Károlyi Györggyel 100 aranyban fogadtam,
Hogy Bécsből idáig 12 óra alatt nem fog.
Aztán ugyancsak vele 200 aranyban
Fogadtam, hogy viszont én 11 óra alatt fogok.” –
És ezt mondta a rod, teljesen,
Majd csinált egy ilyen kis figurát a levegőben,
De én alig értettem, hogy miről beszél.

„Elment minden kedvem Mayerffy házától,
Mert hidamnak jó környéken nyakát szeghetné.”
Mint amikor a hó párolog, és a sélő érzi
A hó emlékét, de nem tudja, hogy mit érez.
„Mayerffy házától?” – próbálkoztam,
Az élők ügyetlenségével.
„Mert hidamnak jó környéken nyakát szeghetné.”

Most, hogy visszagondolok, mégis úgy látom:
Lehet, hogy ez egy férfi volt –
A fogadás Károlyival mintha erre utalna.
Tehát akkor nem gyengéd asszonyi szeretet,
Nem fénnel átlótt, fehér ápolónő,
Nem benutság vagy hallászavar,
Hanem férfiúi bajtársiasság inkább.

Á-1929/20160726

Harci jelvényét Ound-03
Helyezte hegyesszögben a sátorponyva mellé,
És hevert harmadikként egy heverőágyra,
Hogy megkóstolja halvány Eisenach-hegy levét.

Tuhut-12 egy teli serleget,
Ametiszttel tördelt tiszta aranykupát
Tett elé megtöltve színe ültig borral,
Tehát beleivott a tökéletes hős.

Az alkohol benne a próbált idegzetet
Bénítani kezdte a 03 központját,
Bátor bizalom gyulladt a szemében,
És megrengett bikatesté, hogy böffenést hallatott.

Ekkor a 09 Eleud számú
Emelt ki a hordóból egy edény borlevet,
És egyenes háttal az úgyszintén hősutód
Egymaga leitta egyetlen korty nélkül.

Mozdulatlanság lett akkor a világon,
Mikor az Eleud-09 megkapaszkodott,
Messzire hajítván a merő-alkotványt,
Hogy mennyiségi testével mutatványt mutasson.

Tiszta kopaszsága felráncolódott,
Átfúrt bőrorra kitágult feszesen,
A fenséges tömegeből, hogy felkorgott a hang,
Feszítve őket fényes nevetésbe.

Mert a hordót reszkettető, fűrészfogú hangon
Az Eleud-09, hosszú figyelemmel
Kifejezett magából egy háromrészes szólást,
Hímtagját érintve a hangzó fogalommal.

Trombitaként harsant a társak röheje,
Tomboló vízesés a triumfális öröm,
Mert a tag gondolata tökéletes érzés,
De Tuhut felemelkedik -12 mégis.

Várakozás reszket a rettent levegőben,
A ritka hős arcán elernyed a remény,
Rózsás végéből ám ekkor a régmúlt:
Egy ritka fényű felhő („pingvin”) tör elő.

Krusovszky Dénes

MIELŐTT APÁMAT KETTÉFŰRÉSZELTÉK

Mielőtt apámat kettéfűrészelték, úgy emlékszem, egészen boldog volt. Pedig egyikünknek sem alakult valami szépen az a tavasz. Minden azzal kezdődött, hogy elveszítette az állását, és ezt anyám nem tudta megbocsátani neki. Még most is hallom, ahogy ordítanak a konyhában, azt hiszik, már alszunk, de én is, öcsém is, a szobánk padlóján térdelünk, és az ajtórésen keresztül próbáljuk az artikulálatlannak tűnő kiáltásokból kihámozni, hogy min veszekednek már megint. Anyám szerint, ha jól hallom, apám egy aljas zugivó, és lehetett tudni, hogy ez előbb vagy utóbb fel fog tűnni valakinek. Apám persze tiltakozik, hogy anyám csak ne rágalmazza őt, mert ő mindig elvégezte a dolgát tisztességesen, csak a főnöknek biztos van valami titkos talpnyalója, akinek beígérte az állást. Meg amúgy is, ahhoz senkinek semmi köze, hogy ő a tízórai vagy az uzsonna mellé mit iszik. Anyám meg erre azt kezdi el mondani, az asztalt csapkodva,